

Men der er nogle problemer med den hjemmehjælp, og hvordan den fungerer. For det første er niveauet ret uensartet også inden for den enkelte kommune, hvad der kan hænge sammen med, at man ikke har nogen ordentlige styringsredskaber. Der er tit aflysninger, der er for højt sygefravær; der er forskellige ting, som vi igennem nogle år har været klar over var et udtryk for, at hjemmehjælpen ikke fungerede så godt, som den kunne.

Der er også det faktum, at der er en del kommuner, hvor det kun er omkring halvdelen af hjemmehjælpstimerne, der faktisk går til hjælp til de ældre, og det har været baggrunden for en række af de initiativer, der er sat i gang. Der er forsøg på at hjælpe kommunerne med at få et mere ensartet niveau og styr på at udnytte de penge, der er på hjemmehjælpsområdet, bedre. Her er der faktisk ret meget at hente, men det er også en utrolig besværlig opgave, som jo også handler om nye holdninger ude blandt dem, der arbejder med hjemmehjælpen; her tænker jeg ikke så meget på hjemmehjælperne selv som dem, der sidder og styrer hele området.

Vi har her i Folketinget vedtaget, at der skal laves kvalitetsstandarder, der skal gøre det gennemsigtigt, hvad det er for en hjemmehjælp, man har i den enkelte kommune, og vi har også vedtaget med virkning fra i sommer, at der skal være en ankeinstans, altså at kommunen kan få omstødt sine beslutninger om hjemmehjælp.

Alt det var egentlig inde i en god gænge, men det, der så er sket, og det, der er baggrunden for forslaget her, er jo, at et mindre antal kommuner har lavet nogle meget dramatiske omlægninger af deres hjemmehjælp; besparelser, hvor de har taget hjemmehjælpen fra et meget stort antal borgere.

Jeg skal ikke stå her og sige, at det ikke er lovligt, hvad de kommuner har gjort – det har vi en ankeinstans til – men jeg vil gerne sige, og det har jeg også sagt offentligt, at for mig at se er det et udtryk for en ualmindelig dårlig styring af hjemmehjælpen i en kommune, når man er nødt til fra den ene dag til den anden eller i hvert fald over et meget kort spænd af tid at fratage flere hundrede borgere deres hjemmehjælp.

Det giver selvfølgelig anledning til reaktioner, og det har det også gjort, men jeg mener, at den måde, man skal reagere på, er at fortsætte det arbejde, vi er i gang med, og så i øvrigt lade ankeinstansen vurdere, om det, der er foretaget, ligger inden for eller uden for lovens rammer,

nøjagtig ligesom ankeinstansen gør det på en række andre områder, f.eks. hjælpemidler, hvor vi lige så lidt kan sidde centralt og fastlægge, om den ene eller den anden borger skal have det ene eller det andet hjælpemiddel.

Det har man en ankeinstans til, og enhver kan jo sige sig selv, at man har behov for den slags domstole eller nævn, ankeinstanser, for man kan jo ikke sidde og afgøre, præcis hvilken hjælp hver eneste borger i det her land skal have. Det ville jo mildt sagt blive noget frygteligt bureaukrati og selvfølgelig fuldstændig umuligt. Det var lige præcis derfor, vi indførte ankeinstansen, og derfor forstår jeg simpelt hen ikke, at de partier, der var med til at vedtage den, ikke har tålmodighed til at vente.

Så kan man indvende, hvad der også er blevet, at det tager for lang tid, men de partier, der brokker sig over, at det tager for lang tid, er jo dem, der selv er ansvarlige for, at det tager så lang tid. Det er partierne selv, som insisterede på, at vi skulle både have klageråd, som klagerne skulle igennem, og derefter frem og tilbage i kommunen, inden de kom til de sociale nævn.

Jeg havde et forslag om, at vi droppede klagerådene. Det var der ikke tilslutning til. Min begrundelse var, at det ville tage alt for lang tid, og det kan vi jo så se nu, hvorefter de, der sagde, at vi skulle have de klageråd, nu siger, at nu har vi ikke tid til at vente, vi skal lave loven om.

Hvorfor siger jeg så, at lovforslaget faktisk ikke hjælper, og det i virkeligheden mere handler om at profilere SF end at hjælpe de ældre? Det er, fordi nissen flytter med. Det her forslag er nøjagtig lige så upræcist som den lov, vi har i dag, og vil stille nøjagtig de samme krav til, at ankeinstansen går ind og afgør, hvad det så er for en hjælp, man skal have i de helt konkrete tilfælde.

Når der står i lovforslagets bemærkninger, at forslaget har til formål at præcisere, hvornår der skal ydes hjælp til praktiske opgaver, så svarer man jo netop ikke på spørgsmålet: Hvem er det helt præcis, der skal have de ydelser, og hvem skal afgøre det? Ja, det skal ankeinstansen. Og hvem skal i givet fald have hvor meget af de her ydelser, og hvem skal afgøre det? Ja, det skal i sidste instans ankeinstansen. Så nissen flytter altså med.

Når det så alligevel må siges at blive et meget dyrt forslag, er det jo, fordi man nu ikke bare her taler om rengøring, men begynder at tale om andre tilbud: madlavning i eget hjem, tøjkask, indkøb, ledsageordning. Og især ledsage-